

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 3. De Filio seipsum offerente. Quam in se attrahit gratiam qui se Deo
libens offert, eandem sibi detrahit qui quod offert, non reddit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

Exprome itaque anima quod habes carius, quod pretiosius, sive sit pecunia, sive fama, seu parentes, aut sanitas, seu ipsa vita humana. Vide si quod eorum sit quod Deus à te velit, an sis parata dare; nullus alioquin est in Deum amor. O pudor! O probrum! Deus proprio

non parcat Filio, ut mihi suum amorem im-
petet, & parcam famam! Exardescere contra. Nulla
maior est ad amorem invitatio, quam preveni-
re amantem, inquit sanctus Augustinus. *De Catech.*
*mi durus est animus qui si dilectionem noscebat
rud, impendens, noluit respondere.*

FERIA TERTIA.

DE FILIO DEI SEIPSUM OFFERENTE.

Tunc dixi, ecce venio. Ps. 39. Hebr. 10.
Oblatus est, quia ipse voluit. Isa. 53.

VERITAS PRACTICA.

Quam in se attrahit gratiam qui se Deo libens offert, eandem sibi detrahit qui quod offert non reddit.

RATIO EST, Quia qui se Deo libens offert, idcirco multam in se Gratiam attrahit, quod bonam indicet voluntatem quam precipue respicit Deus in oblatione nostris, & quam qui subtrahit, talem sibi detrahit gratiam. Sed qui non reddit quod offert, subtrahit illam bonam voluntatem.

Ergo & quam in se attrahit gratiam qui se Deo libens offert, eandem sibi detrahit qui quod offert non reddit. Quod ne damnum eveniat, probe est intelligendum, quod si ut oblatio nostris debet esse affectiva, ita & effectiva, exemplo Christi Domini qui hoc ipsum perfectè fecit ad quod se obrulit.

I. PUNCTUM.

HÆC illa est Divina Persona quæ dicitur Verbum quod Caro factum est, de quo infra toti. Nunc verò quàm se libenter obtulerit, contemplare. Primò quidem quando cum aliis sanctissimæ Trinitatis Personis consensit in reparationem ge-

neris humani per divinam Incarnationem. Deinde quo primo momento est Incarnatus, ut ait Apostolus ex Psalmista, *Ingressus mundum dicit, hostiam & oblationem noluit, corpus autem accepit. mibi.* *Hebr. 10.*

Demique dum inter homines ageret, sic sæpius aut singulis pene momentis sese offerebat pro eorum salute. Irane Domine memor mei fuisti? Fili, ne dubites. Admirare & gratias age.

Et verò sic nos ipsos offerre decet; Sed quod caput est, id omnino efficiendum est ad quod nos obrulerimus: cum alioquin nulla futura sit oblatio, nullus inde fructus, & nulla Gratia. Sic Christus Dominus opus suum perfectè consummavit; Nos vero quam faciles sumus ad acceptandum, tam faciles ad deponendum; Quam obrem valde consideranda Veritas quæ de effectu monemur, perinde necessatio ad oblationem & gratiam, sicut affectu.

Cur enim affectus est necessarius? Cur affectiva debet esse oblatio nostris? Nonne ut sic pronam & propensam voluntatem nostram in obsequium Dei declinemus? hoc est enim maxime quod respicit in omnibus, ac precipue in ijs quæ sibi offeruntur. *Omnia, inquit, voluntarius & prono animo offerat primitias Domino; Tum postea: Obrulerunt mensio promptissima atque devota primitias Domino, Rursumque* *Exodi. 35. Ibid.*

Hom. 5. in
Evang.

sumque ibidem, Omnes viri & mulieres mente devota obulerunt donaria. Denique notum illud, S. Gregorij, Nihil offertur Deo ditius voluntate bona: quia scilicet tantam in se attrahit Gratiam, ut quam bona est Deo præveniente voluntas, tam dives est & abundans celestibus donis, Deo subsequente. Da mihi Domine quod tibi offeram. Fili, jam multa satis à me habes quæ tu inique tibi usurpas.

II. PUNCTUM.

SED qui Deo non reddit quod offert, bonam illam voluntatem subtrahit, neque potest dici bona & propensa voluntas nisi sit effectiva simul atque affectiva. Id est, nisi sic efficiat aut ita conetur efficere cum Dei gratia quidquid efficiendum suscipit, ut si non fiat, sit potius defectus potestatis quam voluntatis.

Prov. II. 13.

1. p. 9. 19.
a. 6.

Hoc est enim proprie velle quando si quod possis & debeas, id omnino efficias; cum è contra si quod potes & debes efficis, non potes vere dici illud velle. Cur enim non efficis nisi quia non vis, cum ut supponitur illud possis & debeas. Sic in proverbij dicitur, vult & non vult piger: vult ex quadam rei complacentia, sed quia non operatur non vult absolute & proprie. Magis potest dici velleitas, quam absoluta voluntas, inquit sanctus Doctor.

2. 2. 9. 19.
a. p.

Quod præcipue verum est coram Deo, & in ijs quæ Deus vult ut agamus. Si enim defectu voluntatis illa non agimus, quomodo talis defectus voluntas poterit esse bona, quæ non erit conformis Divinæ? Quid est enim esse bonum, nisi quod est conforme ad propriam regulam & mensuram? Quænam est autem regula & mensura nostræ voluntatis nisi divina? Sic Idem sanctus Doctor concludit nullam proinde esse humanæ voluntatis bonitatem, nisi ex conformitate ad Divinam; ac proinde etiam nisi sit effectiva voluntas, non sit omnino bona, quia non sit conformis suæ regulæ. O quam pauci homines bonæ voluntatis, qui putantur multi!

III. PUNCTUM.

QUAM ergo in se attrahit gratiam qui se Deo libens offert, eandem sibi detrahit, qui quod offert non reddit; Quia subtrahit bonam voluntatem cuius defectu sæpius denegantur Gratiæ quæ in eius considerationem collatæ vel conferendæ essent. Dixisti, ecce de labore, & ex sufflatis illud, dicit Dominus exercituum. Exsufflatur nempe quod offertur quando eum reddi debet, non redditur, siquæ nulla est oblatio, nisi sit ex æquo effectiva atque affectiva. Nã si debet esse affectiva ut, oblationi jungatur bona voluntas sine qua non esset accepta oblatio: certe idcirco etiam debet esse effectiva, cū sine effectu non esset bona voluntas. Ad quid enim & quorsum te offers, nisi ad aliquid agendum aut patendum? Sed quid prodest te offerre nisi revera id velis ad quod te offers? Aut quando indicabis te velle, nisi cum se dederit occasio, sic agas & patiaris, sicut promissisti? Filij Ephrem intendentes & mittentes arcum, conversi sunt in die belli. Nonne tu ex illis qui multa proponunt & pauca faciunt, qui dum nihil patiuntur, fortes sunt & ad omnia validi, cum autem minimum quid adversi occurrerit, statim deficiunt. Ecce deruisti multos & manus lassas roborasti, nunc autem venit super te plaga & defecisti, tetigist te, & conturbatus es. Vbi est timor tuus, fortitudo tua, patientia tua & perfectio viarum tuarum? Responde & confunde. Satius esset non affici ad efficiendum aliquid, quam id non efficere ad quod affectus es. Eo Domine, inquiebat Patri Filius, & non iuris, alter vero idem iustus, nolo, inquit, & fecit voluntatem Patris? Christus est Dominus qui interrogat, Vide quid respondeas, & Cave ne ex ore tuo te iudicet.

Malach. 1.

Ps. 77.

Iob 4.

Matth. 23.
1. a. 53.

Videri possunt quæ habentur infra Feriam 2. post Dominicam 4. Adventus: & vicesimo nono die Decembris.

FERIA